Γεύση από ταξίδι

Εμπειρίες από διάφορες γωνιές του πλανήτη

με τη Χάρις Χαραλάμπους

Νήσος Ικαρία

Αύγουστος 2020

Passion Creativity Growth

Κάνε ένα ταξίδι μαζί μου ...

www.withcharis.com

Παρασκευή, 7 Αυγούστου

Έφυγα από το σπίτι στις 4:30 τα χαράματα, με κατεύθυνση το σταθμό της εταιρείας Καπνός στη Λεωφόρο Κυρηνείας. Τρομερό το επίπεδο υγρασίας στην ατμόσφαιρα! Σε συνδυασμό με το γοργό βήμα που ανέπτυξα (από το φόβο μη χάσω το λεωφορείο για το αεροδρόμιο Λάρνακας) και το φορτίο που κουβαλούσα στην πλάτη, στο 80's σακίδιό μου, δεν πήρε πολύ ώρα για να αρχίσω να στάζω από παντού. Δεν έκανα, όμως, στάση για να σκουπίσω τις σταγόνες που έτρεχαν στο πρόσωπό μου. Προτίμησα να αυξήσω ταχύτητα καθώς ανηφόριζα στη Λεωφόρο Κιμ Γιογκ Ουν (όπως αποκαλώ την πιο ευλαβικά περιποιημένη λεωφόρο στην Αγλαντζιά), μετρώντας παράλληλα τα λεπτά που περνούσαν, κατά 10 δευτερόλεπτα κάθε φορά.

Στις 4:50 έφτασα στο σταθμό, κυριολεκτικά μούσκεμα. Το πόση πολλή ήταν η υγρασία επιβεβαιώθηκε και στη διαδρομή προς το αεροδρόμιο. Σε σημεία του αυτοκινητόδρομου, τα οχήματα είχαν αναμμένα τα φώτα κινδύνου, καθώς η ορατότητα ήταν πολύ περιορισμένη.

Στο αεροδρόμιο, καθώς περνούσα μέσα από τα διάφορα σημεία ελέγχου, χαμογελούσα αμήχανα για το παράξενο θέαμα λόγω της πανδημίας, κρυμμένη πίσω από τη βαμβακερή μάσκα που μου έραψε η μάνα μου. Διαφόρων ειδών μάσκες περιφέρονταν γύρω μου, οι πλείστες φορεμένες σωστά και κάποιες φορεμένες λανθασμένα.

Εντός του αεροπλάνου για Αθήνα, ο μικρός που καθόταν πίσω μου και όλη η οικογένειά του γενικότερα συμπεριφέρονταν ωσάν να βρίσκονταν στο σαλόνι του σπιτιού τους. Ο μικρός σχολίαζε ακαταύπαστα το τι συνέβαινε στη διάρκεια της πτήσης και, το χειρότερο, κλωτσούσε συνεχώς την πλάτη του καθίσματός μου. Σε διάφορες φάσεις έκλεισα τα μάτια μου από νύστα και προσπάθησα να τον αγνοήσω.

Φτάνοντας στο Ελευθέριος Βενιζέλος άρπαξα ένα αντίγραφο του δωρεάν τεύχους 2Board για τους μήνες Φεβρουάριο – Απρίλιο (τότε που κανείς δεν υποψιαζόταν το τι θα μας ερχόταν) και δύο τορτίγιες με σολωμό και αβοκάντο από το Γρηγόρη, προτού κατευθυνθώ στην πύλη αναχώρησης για την Ικαρία. Όσο περιμέναμε, καταβρόχθησα τις τορτίγιες και έσχισα τις σελίδες που με ενδιέφεραν από το περιοδικό. Οι πλείστες αφορούσαν ένα ρεπορτάζ για κρυμμένα ωραία σημεία και στέκια στην Αθήνα. Ας ελπίσουμε ότι δεν εξαφανίστηκαν λόγω της πανδημίας!

Ένα θορυβώδες ~~ελικοφώρο~~ … ελικοφόρο, όπως και να γράφεται, ένα τέτοιο αεροπλάνο μας μετέφερε στην Ικαρία. Έσπασα το κεφάλι μου να θυμηθώ ποιο ταξίδι έκανα ξανά στο παρελθόν σε αεροπλάνο με έλικες, χωρίς αποτέλεσμα. Δεν μπόρεσα να καταλάβω ποια νησιά φαίνονταν από κάτω μας, από τη θέση μου στο παράθυρο στη δεξιά πλευρά της καμπίνας, ενώ ούτε και η περιγραφή του πιλότου ακούστηκε καλά, λόγω του θορύβου από τους έλικες. Το σίγουρο είναι πως δεν μπόρεσα να δω καλά τη νότια πλευρά της Ικαρίας όταν την πλησιάσαμε, γιατί η θέα ήταν καλύτερη από την αντίθετη πλευρά της καμπίνας.

Μου φάνηκε πως η οροσειρά που διασχίζει το νησί από τη μέση συγκρατεί τα σύννεφα στη βόρεια πλευρά του νησιού, όπως κάνει και ο Πενταδάκτυλος. Η πληροφόρηση που έλαβα πριν το ταξίδι ότι οι βόρειες παραλίες έχουν κύματα συνήθως ήταν ακριβής· αυτό είδα τουλάχιστον όταν προσγειώθηκε το αεροπλάνο.

Λίγα λεπτά αργότερα, μπήκα στο αυτοκίνητο της κυρίας Ελένης, που ήρθε να με παραλάβει και να με μεταφέρει στην επιχείρησή της, τα Drakano Rooms. Η τουριστική κίνηση στην Ικαρία, όπως και στα άλλα νησιά της Ελλάδας, σημαντικά πεσμένη φέτος, όπως με ενημέρωσε. Μέχρι και το μπακάλικο της περιοχής έμεινε κλειστό. Ευτυχώς η ίδια είχε μια εξάδα μπουκάλες νερού καβάντζα για να πουλήσει σε επισκέπτες, και την άρπαξα μέχρι να μπορέσουμε να πάμε για προμήθειες στον Άγιο Κήρυκο.

Ετοιμάστηκα κι έφυγα κάτω από το μεσημεριανό ήλιο προς την παραλία του Αγίου Γεωργίου.

Δεν έφτασα όμως μέχρι εκεί, καθώς φοβήθηκα ότι θα με έκαιγε ο ήλιος έτσι όπως περπατούσα στον εκτεθειμένο χωματόδρομο. Στράφηκα προς την παραλία «Ιερό», γνωρίζοντας ότι διαθέτει σκιά. Όντως, ήταν ωραίο το σκηνικό: ψηλά βράχια με χαμηλή βλάστηση, δέντρα όπου άπλωσα την αιώρα μου, παγκάκια ή ξαπλώστες κατασκευασμένα από παλέτες και ένας κολπίσκος προστατευμένος από τα θαλάσσια κύματα. Μου φάνηκε σαν ένας συνδυασμός από Πενταδάκτυλο και Ακάμα, με τα πετρώματα και τις σπηλιές που υψώνονται πάνω από το νερό, τα κατσίκια που περιφέρονται ελεύθερα, το γαλάζιο χρώμα του νερού και τη γύρω βλάστηση.

Έφαγα το παστέλι που μας έδωσαν στη πτήση για Ικαρία, άραξα στην αιώρα για τις πρώτες σημειώσεις και εκεί που είπα να κινηθώ προς το νερό, εμφανίστηκε ένα μεσήλικο ζευγάρι με την κόρη τους και μου πρόσφεραν δύο εύγεστα σύκα. Δεν μπορούσα να αρνηθώ!

Ούτε και έχασα την ευκαιρία να ρωτήσω πού βρίσκει κανείς σύκα στο νησί. Στον Άγιο Κήρυκο, σε ένα μπακάλικο πίσω από την Τράπεζα Πειραιώς, με κατατόπισε το ζεύγος. *Χμ, άραγε και σε καμιά ελεύθερα προσβάσιμη συκιά που θα βρούμε εξερευνώντας;!*

Δύο ήταν οι πιο εκκωφαντικοί ήχοι πετούμενων κατά την παραμονή μου στο Ιερό (πέρα από δύο αδέλφια που βρίζονταν για μερικά λεπτά για κάτι που αφορούσε το κανό τους): οι τζίτζηκες και τα αεροπλάνα, είτε μαχητικά (τουλάχιστον ένα πέρασε από πάνω μας) είτε τα ελικοφόρα που έρχονταν κι έφευγαν από το μοναδικό δίαυλο του αεροδρομίου, μόλις 400 μέτρα μακριά από την παραλία.

Κοντά στις 3:30 έφυγα με τα πόδια προς την παραλία του Φάρου. Καθώς πλησίαζα, ένα ζευγάρι που περιεργαζόταν το χάρτη της περιοχής, με ρώτησε αν γνώριζα κάποιο χώρο να τους προτείνω για φαγητό. Η περιοχή, σύμφωνα με το χάρτη, δίνει μόνο δύο επιλογές, τα εστιατόρια του Λεωνίδα και του Γρηγόρη, δίπλα-δίπλα και φάτσα-κάρτα με την παραλία. Μια παραλία με την οποία δεν ξετρελλάθηκα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ήταν «Ιερό δαγκωτό!» για μένα. Περπάτησα λίγο κατά μήκος της ακτής, προσπερνώντας τον κόσμο που ξάπλωνε στις πετσέτες του πάνω από το ψιλό χαλίκι, και βρήκα ένα σημείο όπου κρέμασα την αιώρα μου. Απέναντί μου φαίνονταν τα νησιά Φούρνοι.

Δεν έκατσα για πολύ στην αιώρα. Λίγο η πείνα και το ότι δεν με ενθουσίασε η παραλία όσο το Ιερό, αλλά και το ότι η Θεοδοσία που μόλις είχε αφιχθεί στον Άγιο Κήρυκο με καράβι από την Κω, ήθελε να ξεκουραστεί στο δωμάτιο, κατέληξα μόνη στου Γρηγόρη, όπου έφαγα φαγητό αρκετό για δύο άτομα. Μια σαλάτα χωριάτικη με φέτα και μια μερίδα τηγανιτή αθερίνα μαζί με ψωμί, για 14 ευρώ.

Παρέμεινα στο εστιατόριο αναμένοντας την κάθοδο της Θεοδοσίας και παράλληλα μελετώντας τον τουριστικό χάρτη που είχα βρει στο δωμάτιο, για τις αποστάσεις μεταξύ των σημαντικών τοποθεσιών του νησιού. Κοντά στις 7:30 έφτασε και η Θεοδοσία και μετά από ένα ενθουσιώδη εναγκαλισμό, περπατήσαμε κατά μήκος της παραλίας, συζητώντας για τις μέχρι τότε εξερευνήσεις τις στα Δωδεκάνησα και τα πλάνα μας για Ικαρία.

Επιστρέψαμε με τα πόδια μέσα στο νερό και καθίσαμε ξανά στου Γρηγόρη, η Θεοδοσία για σαλάτα, σαρδέλες και καθούρα (το τοπικό κατσικίσιο τυρί) και εγώ για κερασμένο καφέ και λεμονάκι γλυκό κουταλιού. Στην επιστροφή προς το δωμάτιο, ο δίσκος του Γαλαξία μας (Milky Way) αχνοφαινόταν στον ουρανό.

Με δύο χάρτες μεγάλους, προσπαθήσαμε να δούμε τις διάφορες διαδρομές που μπορούσαμε να κάνουμε στο νησί από την επόμενη μέρα και μετά. Ο, ούτε δύο ετών, μπόμπιρας στο διπλανό δωμάτιο παρέμενε ξύπνιος τα μεσάνυχτα και έλεγε επανειλημμένα «γεια», «μαμά» και «παπά», ενώ οι γονείς του άκουγαν λαϊκή μουσική. Παρέμεινα κι εγώ ξύπνια, από τον ήχο του ανέμου και των κυμάτων στην ανατολική ακτή αλλά και λόγω διαφόρων σκέψεων που στριφογύριζαν στο μυαλό μου.

ΟΝΙΚΟΣ
ΩΡΑΙΑ
ΙΚΑΡΙΑ

Σάββατο, 8 Αυγούστου

Το πρώτο φως της ημέρας μας βρήκε στη «βεράντα» του δωματίου μας, να αγναντεύουμε την παραλία στο Φάρο και τα βουνά από πάνω του, ενώ ζεσταινόμασταν έναντι του δυνατού, δροσερού αέρα με καφέ και τσάι.

«Ψάρια να θέλεις!» αναφώνησε η Θεοδοσία με το που μπήκε στο νερό, με γυαλάκια θαλάσσης και πέδιλα, στην πρώτη παραλία που βουτήξαμε, στην περιοχή που βρίσκεται το εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου, κι αυτό με τη σειρά του κάτω από τον αρχαιολογικό χώρο του πύργου «Δράκανο». «Αυτά τρώμε!» της απάντησα.

Είχαμε αναχωρήσει με τα πόδια από το δωμάτιο στις 7:40πμ, βλέποντας στο σταυροδρόμι του χωματόδρομου προς Δράκανο ένα μοναχικό σπίτι κτισμένο σε δύο επίπεδα με φυσική πέτρα και λιτό αρχιτεκτονικό σχέδιο που του έδινε απρόσκοπτη θέα στη θάλασσα από κάτω, στη Σάμο και στην ανατολή του ήλιου. Στο μυαλό μου το καταχώρησα σαν «το σπίτι των Ίνκας», καθώς μου θύμισε τον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό του Machu Picchu ̈άνετα θα το φανταζόμουν σε μια πλαγιά της Isla del Sol, της λίμνης μεταξύ Περού και Βολιβίας.

Απέναντί μας, το όρος Κέρκης της Σάμου, είχε τυλιγμένο στο «λαιμό» του τα νέφη της πρωινής ομίχλης.

Μετά από 20 λεπτά περπάτημα, φτάσαμε στον πύργο και ξεκινήσαμε την κατάβαση προς τον Άγιο Γεώργιο και τις δύο του παραλίες. Την ίδια ώρα κατηφόριζε κι ένας άνδρας ψηλός, μουσάτος και πολύ μαυρισμένος, με απλό εξοπλισμό. Τον είχαμε καλημερίσει την ώρα που άφηνε το αυτοκίνητό του στο χωματόδρομο. Κατεβαίνοντας στο μονοπάτι, η θέα της ακτής ήταν εκπληκτική! Αρχικά νομίσαμε ότι το μονοπάτι θα μας οδηγούσε σε μια μικρή παραλία, αλλά αν θέλαμε να κατεβούμε σε εκείνη θα έπρεπε να αυτοσχεδιάσουμε και να κατεβούμε με προσοχή.

Όταν πλέον φτάσαμε στην πρώτη παραλία κάτω από το εκκλησάκι, ο άνδρας που συναντήσαμε ήταν ήδη ξαπλωμένος μπρούμυτα στην πετσέτα του και γυμνός. Δεν υπήρχε ούτε ίχνος από άσπρο δέρμα (λόγω μαγιό) πάνω του. Προχωρήσαμε μέχρι την επόμενη παραλία για το πρώτο κολύμπι της ημέρας. Ενώ βρισκόμουν μέσα στο δροσερό και πεντακάθαρο νερό, η θέα του ψηλού βράχου απέξω μου θύμισε την κορυφή Γκαμήλα στα βουνά της Ηπείρου, την οποία είχαμε ανέβει με τη Θεοδοσία τον Αύγουστο του 2017. Το φεγγάρι, στα 2/3 του σχήματός του, αχνοφαινόταν στον ορίζοντα.

Μείναμε στο νερό για περίπου 45 λεπτά και μετακινηθήκαμε στην πρώτη παραλία, με το γυμνό άνδρα ακόμη να κοιμάται ξαπλωμένος, αποκαλύποντας τα πλούσια κάλλη του. Όπως στον προηγούμενο, κολύμπησα και σε αυτό τον κόλπο πηγαινοερχόμενη από τη μια άκρη στην άλλη.

Στις 10 περίπου ανεβήκαμε το μονοπάτι προς τον πύργο, όπου αγνοήσαμε την εισήγηση της ταμία στην είσοδο του αρχαιολογικού χώρου να πάμε από το χωματόδρομο πίσω στο Drakano Rooms και από εκεί στην παραλία Ιερό, γιατί δήθεν ήταν κακοτράχαλο και ίσως κατεστραμμένο το μονοπάτι και θα μας έπαιρνε μια ώρα να καλύψουμε την απόσταση.

Το ότι το βραχώδες μονοπάτι απαιτούσε τα κλειστά παπούτσια που φορούσαμε ήταν αλήθεια. Μέχρι εκεί όμως. Είκοσι λεπτά αργότερα φτάσαμε στην παραλία Ιερό, της οποίας η θέα από τη γωνία του ψηλού βράχου στην άκρη του κόλπου, με την οροσειρά του Αθέρα να υψώνεται στο βάθος σαν το Στεφάνι του Δία (την κορυφή του Ολύμπου), ήταν φανταστική. Δεν είναι τυχαίο που ερωτεύτηκα αυτή την παραλία από την πρώτη στιγμή!

Το νερό ήταν πιο ήρεμο από την προηγούμενη μέρα και έτσι το απόλαυσα περισσότερο για τη μία ώρα που μείναμε εκεί. Στις 12:30 είμασταν πίσω στο δωμάτιο, αφότου κάναμε μια στάση να απολαύσουμε μερικά ζουμερά σύκα από μια συκιά στο πλάι του χωματόδρομου. Το brunch που ετοιμάσαμε αποτελείτο από 4 αυγά που μας έδωσε η κυρία Ελένη από τις κότες της, scrambled με

βούτυρο και φυλλαράκια από φρέσκο θυμάρι, και από 1,5 τοστ με τυρί για την κάθε μία.

Μόλις τελειώσαμε το φαγητό κατεύθασε και το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητο που θα είχαμε για τις επόμενες 6 μέρες. Στις 2μμ αναχωρήσαμε με τη Θεοδοσία οδηγό προς Άγιο Κήρυκο, με στόχο να βάλουμε καύσιμα και, αν τα καταφέρναμε, να ελέγχαμε τι λέει το καφέ Αμπάριζα στον οικισμό. Τελικά επειδή δεν ήμασταν σίγουρες πού θα μπορούσαμε να σταθμεύσουμε ελεύθερα χωρίς να φάμε πρόστιμο, συνεχίσαμε στον παραλιακό/επαρχιακό δρόμο.

Λίγο πριν τις 3μμ φτάσαμε στο χωριό Ξυλοσύρτη, όπου κάτσαμε στο Αρόδου για καφέ και γλυκό με θέα τη θάλασσα. Το καφενείο της Αργυρώς Μπράτση, που μαζί με το καφέ Αμπάριζα και την ταβέρνα Αρόδου αναφέρεται σε αφιέρωμα για τις γεύσεις τις Ικαρίας που είχα βρει σε ένα τεύχος του περιοδικού της Aegean, ήταν κλειστό. Είχε όμως στην πόρτα του μια αφίσα που ανακοίνωνε πως την επόμενη μέρα θα σερβίρονταν λουκουμάδες από τις 7μμ και μετά, με στόχο τη συλλογή χρημάτων για αναβαθμίσεις στις υποδομές του χωριού.

Γύρω στις 4:15 αναχωρήσαμε με κατεύθυνση το σταυροδρόμι προς Εύδηλο και την τοποθεσία Άγιος Δημήτριος. Ο δυνατός, βόρειος άνεμος έκανε το γρήγορο πέρασμα των συννέφων πάνω από την κορυφογραμμή προς το νότο, εντυπωσιακό. Τα ψηλά βράχια που υψώνονταν πάνω από το φιδίσιο επαρχιακό δρόμο μου θύμισαν τα πετρώματα του Πενταδακτύλου και ήθελα να τα χαζεύω συνεχώς. Σαρανταπέντε λεπτά αργότερα είχαμε να πάρουμε μια executive, ορειβατική απόφαση: το κατά πόσον θα επιχειρούσαμε τη διαδρομή Άγιος Δημήτριος προς Πούντα κατά μήκος της ανεμοδαρμένης κορυφογραμμής του Αθέρα ή αν θα επιχειρούσαμε το κυκλικό μονοπάτι γύρω από το αρχαίο δάσος του Ράντη.

Εγώ φοβούμενη ότι θα κρύωνα, παρόλο που είχα φορέσει κολάν και ζακέτα, από τα 6-7 μποφώρ που κτυπούσαν ανελέητα εμάς και την κορυφογραμμή, δήλωσα την προτίμησή μου για το δάσος Ράντη. Τελικά το πλάνο δεν εκπληρώθηκε, καθώς το δάσος ήταν περιφραγμένο με μεταλλικό φράκτη που, σύμφωνα με τη Θεοδοσία, δεν υπήρχε εκεί όταν η ίδια επισκέφθηκε το νησί το 2017. [Σ.Σ. Δεν το προσέξαμε παρά μόνο όταν κατεβήκαμε ξανά κάτω ότι υπήρχε άνοιγμα 1,5 μέτρου στην περίφραξη που θα μας επέτρεπε να εισέλθουμε εντός του.]

Τα σημάδια που βρήκαμε ανεβαίνοντας το βουνό δεν ήταν επαρκή κι έτσι αφού παλέψαμε με πετρώματα, πλαγιές και αέρηδες για ένα μισάωρο, αποφασίσαμε να περπατήσουμε κατά μήκος της περίφραξης, που φαινόταν ατελείωτη! Μας δημιουργήθηκαν πολλές απορίες ως προς το γιατί είναι πλέον μη-προσβάσιμη μια τόσο μεγάλη δασώδης έκταση, με αρχαίες βελανιδιές, ανδρουκλιές και άλλα φυτά. Η μυρωδιά από τους αμέτρητους θάμνους θυμαριού, πάντως, έκανε θραύση.

Πιο πέρα, προς την ανατολή, το γυμνό αλπικό τοπίο που έβλεπε προς τη νότια ακτογραμμή έμοιαζε όντως όπως την κορυφή της Γκαμήλας, αλλά χωρίς τα βρωμερά κόπρανα των αγελάδων και τα επιθετικά τσοπανόσκυλα σε μέγεθος αρκούδας.

Κάποια στιγμή είδαμε κάτι να γυαλίζει πάνω στα βράχια, στα αριστερά μας όπως ανηφορίζαμε δίπλα στο φράκτη. Ήταν μια τετράγωνη, μαρμάρινη επιγραφή, κολλημένη με τσιμέντο πάνω σε ένα βράχο: ΟΥΣ ΤΡΕΦΕΙΣ ΑΓΑΠΑ. Διερωτηθήκαμε για μερικά δευτερόλεπτα για το τι θέλει να πει ο ποιητής. [Σ.Σ. Προφανώς πρόκειται για ένα από τα Δελφικά παραγγέλματα και σημαίνει να αγαπάς αυτούς που τρέφεις/μεγαλώνεις.]

Όταν βρισκόμασταν σχεδόν έξω από το μονοπάτι και πίσω στο δρόμο, γλύστρισα στο σαθρό έδαφος και καθώς προσγειωνόμουν στον πισινό μου γθάρθηκαν και τα δύο μου χέρια μεταξύ του αγκώνα και της παλάμης, καθώς τα έβαλα για να κόψουν τη φόρα μου. Ο πόνος από τα τραύματα ήταν αρκετά ενοχλητικός, ειδικά στο αριστερό χέρι όπου το γδαρμένο δέρμα ζεμάτιζε, αλλά όχι τόσο που να μην μπορούσα να απολαύσω τα ζεστά (μέχρι και καυτά) ιαματικά νερά μέσα στη θάλασσα στην τοποθεσία Θερμά Λευκάδας. Τουλάχιστον φτάνει να κρατούσα τα χέρια μου έξω από το γεμάτο θειάφι νερό.

Μείναμε για περίπου 30 λεπτά μέσα στο φυσικό αυτό σπα, το οποίο απολάμβαναν επίσης και άλλοι ντόπιοι και επισκέπτες στο νησί. Για δείπνο επιστρέψαμε στο Ξυλοσύρτη και στο εστιατόριο Αρόδου. Πήρε λίγη ώρα να δώσουμε παραγγελία και να αρχίσουμε να τρώμε γιατί όλα τα τραπέζια ήταν γεμάτα, αλλά το φαγητό ήταν μπόλικο και εύγεστο. Όσα έμειναν τα κρατήσαμε για το brunch της επόμενης μέρας.

Από την ώρα που επιστρέψαμε στο αυτοκίνητο από το μονοπάτι δίπλα στο δάσος Ράντη, είχα αναλάβει εγώ την οδήγηση του αριστεροτίμονου οχήματος. Η πρώτη φορά κύλησε ομαλά˙ ˙με άλλα λόγια, το’ χα!

TRAIL OF ATHERAS
ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΑΘΕΡΑ
TRAIL OF ATHERAS
ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΑΘΕΡΑ
STAVRI 1H • MANGANITIS 3H
ΣΤΑΥΡΙ 1ω • ΜΑΓΓΑΝΙΤΗΣ 3ω
FOREST OF RANTI
ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΡΑΝΤΗ
FRANTATO 3H
ΦΡΑΝΤΑΤΟ 3ωρες
PETROPOULI 2 HOURS
ΠΕΤΡΟΥΛΙ 2 ωρες

ΟΥΣ
ΤΡΕΦΕΙΣ
ΑΓΑΠΑ

Κυριακή, 9 Αυγούστου

Οι εξερευνήσεις της ημέρας ξεκίνησαν στις 9:00, με πρώτη στάση στην παραλία Νεάλια. Μόνο εμείς ήμασταν εκεί. Όμορφο τοπίο μεν, αλλά το Ιερό παρέμενε top of the charts. Μια ώρα αργότερα αναχωρήσαμε με προορισμό τα ζεστά ιαματικά νερά στην παραλία Αγίας Κυριακής. Πήραμε τη διαδρομή μέσα από το καταπράσινο χωριό Περδίκι, στο τέλος του οποίου ξεκινούσε ο χωματόδρομος που μας πήρε μέχρι την παραλία. Το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητο μας, που χρειαζόταν ένα γενικό ψέκασμα με λιπαντικό WD-40, έτριζε και αγκομαχούσε καθώς κυλούσε πάνω στα χώματα και τις πέτρες.

Το νερό που έβγαινε με μπουμπουλήθρες από τις θαλάσσιες πηγές ήταν ζεστό αλλά όχι καυτό όπως στα Θέρμα Λευκάδας. Το σκηνικό έξω από το νερό ήταν κάπως παρηκμασμένο: εγκαταλελειμένα σπίτια σε ένα μικρό οικισμό γύρω από τον κολπίσκο και σκουπίδια πάνω στην παραλία.

Στις 12:20 φτάσαμε πίσω στο δωμάτιο, όπου μας υποδέχθηκαν υπέροχες, μεγάλες πεταλούδες. Η κακή συνήθεια που έχουν είναι πως δεν κάθονται αρκετή ώρα στάσιμες για φωτογράφιση! Φάγαμε brunch από γιαουρτάκια, πιτάκια σε διάφορες γεύσεις που μας έμειναν από το δείπνο, τοστ με τυρί (στα δικά μου έβαλα και μυρωδάτο θυμάρι) και σύκα από τον κήπο της κας Ελένης.

Κοντά στις 2μμ αναχωρήσαμε, με εμένα οδηγό, με κατεύθυνση το χωριό Μαγγανίτης. Σε αντίθεση με την προηγούμενη μέρα, υπήρχε άπνοια και ο καυτός μεσημεριανός ήλιος, σε συνδυασμό με τη διαδικασία της πέψης, με έκαναν στις 3μμ να χρειάζομαι λίγη δροσιά και ένα διπλό καφέ για να συνέλθω. Κάτι που βρήκαμε στην πλατεία του μικρού χωριού Πλαγιά και στο καφενείο του Λάμπη. Σε εκείνη τη στάση αποφασίστηκε ότι το ψαροχώρι Μαγγανίτης και η γνωστή παραλία Σεϋχέλλες (που μάλλον είναι τουριστικά υπερτιμημένη) έβγαιναν εκτός πλάνου.

Καθώς το χωριό Ακαμάτρα παρέμενε εντός πλάνου, συνεχίσαμε προς τη διασταύρωση για τη βόρεια ακτογραμμή και τον οικισμό Εύδηλο. Ανεβήκαμε τον Ικαριώτικο «Πενταδάκτυλο» και κατηφορήσαμε προς τον Εύδηλο μέσα από τα Κοσοίκια, τη Δάφνη και την Ακαμάτρα. Στη Δάφνη μας τράβηξε την προσοχή το «Αγροτικό Περίπτερο», ένα χαριτωμένο, ξύλινο κατάστημα όπου αγοράσαμε τοπικά ντοματίνια και αχλάδια.

Λίγο αργότερα, φτάσαμε στο δημοφιλές και φροντισμένο χωριό Ακαμάτρα. Οι πινακίδες στην είσοδο του χωριού ήταν αυστηρά προειδοποιητικές: «η πλατεία του χωριού ΔΕΝ είναι parking». Μια άλλη χειροποίητη πινακίδα μας ενημέρωνε ότι η Ακαμάτρα προσφέρει σουβλάκια, λουκουμάδες, παντοπωλείο, καφενεία και φούρνο. Κινηθήκαμε με τα πόδια προς την πλατεία. Εκεί μας υποδέχθηκαν ζωγραφισμένα πρόσωπα σε ένα τοίχο, αλλά και αρκετή ησυχία, καθώς το γνωστό καφενείο με τις πολύχρωμες τόνενες καρέκλες ήταν κλειστό, ως τιμωρία που πρόσφατα παραβίασε τις εντολές για την πανδημία και διοργάνωσε πανηγύρι.

Ρώτησα τον Αχιλλέα, τον υπάλληλο σε ένα μικρό καφενείο που ήταν ανοικτό, κατά πόσον υπήρχαν δωμάτια προς ενοικίαση. Πήρε τα στοιχεία επικοινωνίας μου για να τα δώσει παρακάτω και να ενημερωθούμε σχετικά. Όπως μου ανέφερε ο Αχιλλέας, η πρόσφατη ανακάλυψη ενός κρούσματος Covid-19 στο νησί φαίνεται να θορύβησε το χωριό και υπήρχε επιφυλακτικότητα. Από την άλλη, τα δωμάτια στην Ακαμάτρα φαίνεται ότι ενοικιάζονται με το μήνα, λόγω του ότι είναι δημοφιλές χωριό.

Με τη Θεοδοσία περπατήσαμε χώρια για σκοπούς εξερεύνησης και προσωπικού χρόνου. Εντόπισα ενδιαφέρουσες εικόνες, καθώς και μια λεμονιά που ακόμη παρήγαγε φρέσκα λεμόνια! Δίπλα της βρίσκονταν δύο δέντρα με τη σωστή απόσταση μεταξύ τους για την αιώρα μου, αλλά δεν υπήρχε επαρκής χρόνος για να αράξω. Κοντά στις 6μμ πήραμε πολύσπορα κριτσίνια από το φούρνο του Καρναβά, με την Ιταλική ζυγαριά-αντίκα στη βιτρίνα του, και συνεχίσαμε προς την ακτή.

Περίπου 40 λεπτά αργότερα φτάσαμε στην πανσιόν The Old Garden στο Γιαλισκάρι. Εν το μεταξύ, ο Εύδηλος έδειξε ότι άξιζε εξευρεύνησης ένα απόγευμα, με τα χρώματα του ήλιου που πάει να δύσει, ενώ η θάλασσα στον κόλπο του ήταν ήρεμη, σε αντίθεση με την «ωκεάνια» αίσθηση που μου έδωσε η παραλία Μεσακτή, στο Γιαλισκάρι, όταν περπάτησα μέσα στο πευκόδασος για να της ρίξω μια ματιά από ψηλά.

Νιώθωντας κουρασμένη από την έλλειψη επαρκούς ύπνου δύο νυχτών, κρέμασα την αιώρα μου για να ρίξω ένα υπνάκο ανάμεσα στα πεύκα. Με το που είχα δει τα ψηλά πεύκα στον παραλιακό δρόμο όταν πλησιάζαμε το Γιαλισκάρι, σκέφτηκα μεγαλόφωνα ότι αυτό το νησί τα έχει όλα: θάλασσα, δάση, κουλτούρα και αρκετή έκταση για να οδηγήσει κανείς.

Στις 7:45, με τον ήλιο απέναντι μου να ετοιμάζεται να βουτήξει στη θάλασσα, κάθησα στην αιώρα μου. Δεν παραδόθηκα στον Μορφέα, παρόλο που το είχα μεγάλη ανάγκη. Επέλεξα να αρχίσω τις σημειώσεις τις ημέρας, όσο με άφηναν η κούραση και αργότερα τα κουνούπια, από τα οποία προστατεύθηκα καλύπτοντας το κουλουριασμένο σώμα μου με το παρεό μου.

Τα κουνούπια με πέτυχαν αργότερα στο δείπνο που κάθησα να φάω στην ψαροταβέρνα Καλιάρης, λίγα μέτρα πιο κάτω από την πανσιόν. Σαρδέλα ψητή, κρίταμο (φύκι) με λαδολέμονο, κολοκυθοκεφτέδες, ψωμί κι ένα γερό ποτήρι ούζο για €18,50. Είδα το Ξενάκη, γραφικό από ότι φαινόταν χαρακτήρα του χωριού, που έβγαζε μάτι ως κλασικός «μπεκρής» και κάθησα απέναντί του ώστε να μπορώ να τον παρακολουθήσω. Έπινε ξεροσφύρι τη μπύρα του, κουνώντας το σκυμμένο κεφάλι του ως να συμφωνούσε με τα λόγια στα λαϊκά καψουροτράγουδα που έπαιζε το μαγαζί.

Κάποια στιγμή έκανα οπτική επαφή μαζί του και του είπα «στην υγειά σου», σηκώνοντας το ποτήρι μου. Κάτι άρχισε να μου λέει αλλά δεν καταλάβαινα τι ακριβώς. Μάλλον είπε να με κεράσει κι άλλο ποτήρι ούζο. Όταν το είπε στον υπεύθυνο του μαγαζιού, δεν τον έλαβε υπόψη.

Με το που τελείωσα το φαγητό, προσηλώθηκα στις φωτογραφίες και σημειώσεις της ημέρας. Καθώς πλησίαζαν τα μεσάνυχτα, τα λίγα άτομα που είχαμε μείνει στο μαγαζί αρχίσαμε να μιλάμε μεταξύ μας ένα ζεύγος από τη Θεσσαλονίκη, οι Ικαριώτες κι εγώ. Για την πανδημία, το να χαιρόμαστε καθημερινά τα απλά πράγματα της ζωής, τα ζωντανά events με μουσική που διοργανώνταν στο νησί με ή χωρίς νομικές συνέπειες, τα θετικά της Ικαρίας, το ότι για μια βδομάδα θα είχε «5αράκια, surf και μελτέμια», τον αστικό μύθο ότι στην Ικαρία οι ρυθμοί είναι χαλαροί. Στην παρατήρηση της Θεσσαλονικιάς κυρίας ότι δεν έχει δει το «ραχάτι» αλλά ότι όλοι δουλεύουν πυρετωδώς, οι ντόπιοι σχολίασαν ότι με τα δεδομένα της σύγχρονης εποχής (χρέη, εφορία, κλπ), είναι πολύ δύσκολο να είναι κανείς απόλυτα χαλαρός.

Όταν πλέον έμεινα η τελευταία «ξένη» θαμώνας, αναχώρησα κι εγώ για την πανσιόν.

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΑΕΡΙΑΤΕΡΟ

Δευτέρα, 10 Αυγούστου

Την ώρα που ο ήλιος άρχισε να φιλά την επιφάνεια της θάλασσας και στα 2-3 λεπτά που του πήρε μέχρι να βουτήξει προς το στέρνο της και να χαθεί από τον ορίζοντα, έκανα τον απολογισμό για όσα χάρηκα μέσα στην ημέρα, σύμφωνα και με την προτροπή της Θεσσαλονικιάς κυρίας το προηγούμενο βράδυ. Την εντυπωσιακή φύση του Χάλαρη, την παρέα του Κωστή, τη φρεσκοψημένη χορτόπιτα από τον Άγιο Δημήτριο, τις συνομιλίες με ντόπιες κυρίες στο Χριστό Ραχών, τα διαλείμματα στο καφενείο του Συνεταιρισμού Γυναικών… Ας τα πάρουμε από την αρχή.

Μετά από ένα ακόμα άυπνο βράδυ (μηχανάκια χωρίς εξώστ που πηγαινοέρχονταν στον παραλιακό δρόμο, ζέστη και υγρασία και ένας κόκορας που κακάριζε επανειλημμένα από τις 2 το πρωί και για τον οποίο η ελάχιστη τιμωρία θα ήταν να βρεθεί ψητός με πατάτες στο φούρνο), στις 10πμ κινήσαμε προς το χωριό Χριστός Ραχών. Το πευκόδασος μας έδωσε λίγη δροσιά έναντι στο δυνατό ήλιο. Κάναμε μια στάση στο χωριό ‘Αγιος Δημήτριος, όπου εντόπισα τον ομώνυμο μικροσκοπικό ξυλόφουρνο και άρπαξα τα πρώτα δύο κομμάτια από ένα φρεσκοψημένο, στρογγυλό ταψί χορτόπιτας.

Μπήκαμε στο Χριστό Ραχών και κάτσαμε στο καφενείο του Συνεταιρισμού Γυναικών, ανάμεσα σε άλλα καφενεία και μπαρ. Με έναρξη το 2009, ο Συνεταιρισμός πουλά διάφορα γλυκά σε βαζάκια, είδη προσωπικής φροντίδας και χειροτεχνίες, ενώ το καφενείο δίνει ένα έξτρα εισόδημα για τις 7 γυναίκες που το διαχειρίζονται. Πήρα ένα φιαλίδιο με αιθέριο έλαιο ικαριώτικου θυμαριού που στα περπατήματα σε πλαγιές μου τρέλαινε τα ρουθούνια. Το ίδιο έκαναν και τα χειροποίητα σαπούνια με ελαιόλαδο και λεβάντα που πουλούσαν στο Συνεταιρισμό.

Φύγαμε το μεσημέρι προς εξερεύνηση των χωριών Καστανιές και Καρυδιές και καταλήξαμε να μπαίνουμε στο μονοπάτι του φαραγγιού του ποταμού Χάλαρη από το ύψος του Προφήτη Ηλία, όπου ξεκινά. Η ώρα ήταν 12:50μμ. Στις 4:15 βγήκαμε από το φαράγγι έχοντας καλύψει λιγότερο από 3 χιλιόμετρα απόσταση! Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι είχαμε κάνει μόνο τόση λίγη απόσταση, όταν αντιληφθήκαμε πού ακριβώς βρισκόμασταν πάνω στο χάρτη.

Εντυπωσιακό το τοπίο στο φαράγγι, με πεύκα, πλάτανους, βάθρες, τεράστιους ογκόλιθους και τρεχούμενο νερό σε κάποια σημεία. Από κάποια ώρα και μετά γίναμε τρεις, καθώς μας πρόλαβε ο Κωστής, με καταγωγή από Σάμο και Θεσσαλονίκη, που λογάριαζε να το διασχίσει μόνος του. Όπου μας κτυπούσε ο ήλιος μας έκαιγε, οπότε όταν εντοπίσαμε την πρώτη μεγάλη βάθρα που ήταν κατάλληλη για μια βουτιά, εγώ και ο Κωστής δεν είπαμε όχι.

Η βουτιά διήρκησε περίπου 10 λεπτά. Τα υπόλοιπα 30 λεπτά αυτού του διαλείμματος απλώσαμε στα άσπρα βράχια σαν φρεσκοπλυμένη μπουγάδα για να στεγνώσουμε λίγο. Ο Κωστής, που σπουδάζει Ιατρική και είναι εθελοντής σε διεθνή οργάνωση που βοηθά τους πρόσφυγες, μας ενημέρωσε για τη φαβέλα των 7,000 προσφύγων-μεταναστών που έχει δημιουργηθεί στη Σάμο και τις πολύ δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίζουν αυτοί οι άνθρωποι. Ο αντίστοιχος αριθμός στη Λέσβο φαίνεται να είναι 30,000 άτομα.

Οι τρεις κοινότητες που διαβιούν τώρα στη Σάμο δεν έχουν ιδιαίτερες σχέσεις μεταξύ τους. Οι κοινότητα των ντόπιων δεν πλησιάζει καθόλου στην περιοχή όπου υπάρχει ο καταυλισμός-φαβέλα, οι εργαζόμενοι στις ΜΚΟ έχουν κυρίως επαγγελματικές επαφές με τους μετανάστες και οι τελευταίοι αισθάνονται ανεπιθύμητοι και παγιδευμένοι στο νησί.

Επιστρέφοντας στο Χριστό, κάτσαμε ξανά στο Συνεταιρισμό για φρεσκοψημένη πίτσα. Φεύγοντας αργότερα, κάναμε ξανά στάση στον Άγιο Δημήτριο, καθώς είχα δει μια αφίσα το πρωί ότι στην πλατεία του χωριού θα υπήρχε παζαράκι με τοπικά προϊόντα. Έφυγα με ένα χειροποίητο περιδέραιο με μάτι κοχυλιού σε χρώμα κεχριμπαριού και ένα σαπουνάκι προσώπου από τη Μαρία, που μου εξήγησε πώς θα μπορούσα να μαλακώνω με φυσικό τρόπο τα μαλλιά μου όταν τα λούζω.

Στις 7:45 φτάσαμε οδικώς στο Να και στο τέλος του φαραγγιού του Χάλαρη, ένα σημείο γνωστό για τη θέαση του ηλιοβασιλέματος. Δεν το είδαμε όμως από εκεί αλλά πιο δυτικά. Αφότου βούτηξε ο ήλιος, τότε πήγαμε στην παραλία του Να, όπου η θάλασσα έτριζε με βία τα δόντια της. Με τέτοια κύματα, δεν πρέπει να απορεί κανείς που ο κόσμος πνίγεται ή τραυματίζεται στα βράχια στη συγκεκριμένη τοποθεσία! Όσον αφορά στους άλλους φυσικούς κινδύνους της περιοχής, υποψιάζομαι ότι τα κουνούπια του υδροβιότοπου δίπλα στην παραλία θα κάνουν πάρτι με όσους αποφασίζουν να κατασκηνώσουν εκεί.

Στις απολαύσεις της ημέρας θα πρόσθετα και τα φρέσκα φρούτα – κόκκινο σταφύλι, σύκα, βατόμουρα – που βρήκαμε στο πλάι των μονοπατιών και των δρόμων και που καταναλώσαμε δεόντως.

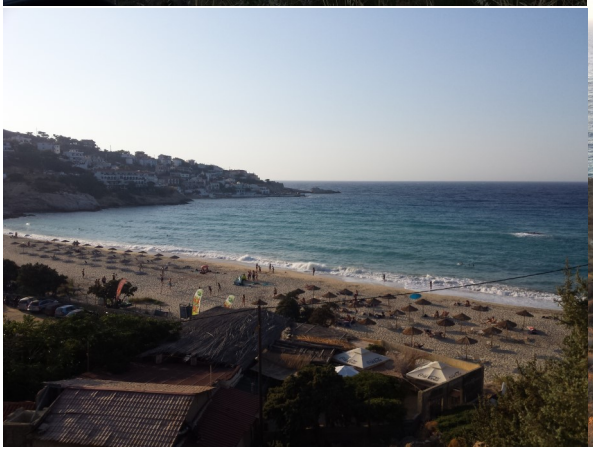

Τρίτη, 11 Αυγούστου

«Ε! Άναψε και κανένα φλας!!», μου φώναξε ο κύριος με το μηχανάκι που ερχόταν από πίσω μου, όπως βγήκα στο δρόμο έξω από την πανσιόν και επιχείρησα να κάνω επαναστροφή για να πάω στο Χριστό Ραχών όπου με περίμενε η Θεοδοσία. Η ώρα ήταν 10:40πμ. Είχα πάρει το πρωϊνό πολύ χαλαρά. Η Θεοδοσία είχε φύγει από τις 7 το πρωί για να περπατήσει από την παραλία Λιβάδι, δίπλα στον Αρμενιστή, προς το Χριστό. Εγώ παρέμεινα στο κρεβάτι μου, προσπαθώντας να καλύψω το χαμένο έδαφος σε ύπνο.

Έφτασα, λοιπόν, κι εγώ στο Χριστό και κάθησα στο Συνεταιρισμό για καφέ, σπανακόπιτα και ροζ γιαουρτοζελέ. Η μικρή Μαρία, που την προηγούμενη μέρα κρατούσε κόκκινο καπέλο και μας έκανε νάζια, συμφώνησε μαζί μου για το ποιο ζελέ θα έπαιρνε εκείνη και ποιο εγώ.

Κατά τις 1 το μεσημέρι επιστρέψαμε στο δωμάτιο, ετοιμάσαμε αποσκευές και φύγαμε από τη δημοφιλή αλλά θορυβώδη δυτική ακτή της Ικαρίας προς το χωριό Αρέθουσα. Η άγρια ακτογραμμή, ειδικά από τον Κάμπο μέχρι το Φύτεμα, με βράχια που καταλήγουν στη θάλασσα και το κύμα να κτυπά έντονα τις παραλίες, φάνηκε εντυπωσιακή από τον επαρχιακό δρόμο.

Όμορφο χωριό η Αρέθουσα, με κτίσματα από πλάκες φυσικής πέτρας. Δεν έχει τη φήμη και την πολυκοσμία της Ακαμάτρας που, όπως μάθαμε όταν κάτσαμε να γλυτώσουμε από τη ζέστη στη σκιά δύο μεγάλων δρυών στο καφενείο του Τσάρου, έγινε γνωστή επειδή είναι ο τόπος καταγωγής του Ξερού, ιδρυτικού μέλους της οργάνωσης 17 Νοέμβρη.

Το μουσικό «χαλί» στο καφενείο, με μελωδικά covers γνωστών τραγουδιών, ήταν εξαιρετικό! Ωθούμενες από τη συζήτηση με το Στέλιο, τον ιδιοκτήτη του καφενείου, κάναμε πλάνα περπατημάτων στην περιοχή που να περιελάμβαναν και τη θέαση του φαινομένου των Περσείδων.

Στις 4μμ μας υποδέχθηκε το χαριτωμένο, αμφιθεατρικά αλλά σκόρπια κτισμένο Καραβόσταμο. Ξεκουραστήκαμε για δύο ώρες στη μεζονέτα που βρήκαμε για να μείνουμε και φύγαμε ξανά για Αρέθουσα με στόχο την εξερεύνηση του χωριού. Δώσαμε ραντεβού στην πλατεία στις 8μμ και πήρε η κάθε μια από ένα δρομάκι. Μου τράβηξαν την προσοχή οι πλούσιοι κήποι, ταράτσες που έβλεπαν προς την κοιλάδα του Μαύρου Ρέματος και το Καραβόσταμο στο τέλος του πάνω στη θάλασσα, η αρχιτεκτονική των σπιτιών και διάφορες διακοσμητικές λεπτομέρειες. Ολοκλήρωσα το δικό μου τουρ με μια επίσκεψη στις κούνιες στην πίσω αυλή του κτηρίου που μέχρι πριν 20 χρόνια υπηρετούσε ως το σχολείο του χωριού και πλέον είναι πολυχώρος εκδηλώσεων.

Στις κούνιες βρισκότανε και μια γυναίκα με βρέφος στην αγκαλιά και 3 κοριτσάκια (από 5 παιδιά συνολικά) που έπαιζαν με την τραμπάλα και τη τσουλήθρα. Η γυναίκα μοιράστηκε μαζί μου την πεποίθησή της ότι ο Covid-19 είναι ένα ψέμα που δημιουργήθηκε για να βουλιάξει την οικονομία των αδύνατων χωρών. Επιχείρημά της ήταν πως δεν γνώριζε κάποιον προσωπικά που να είχε κολλήσει τον ιό στην Ικαρία αλλά πολύς κόσμος έμεινε άνεργος από τους περιορισμούς που επιβλήθηκαν. Άκουσα προσεκτικά τη θεωρία συνομωσίας που μου προέτασσε και έδωσα τη δική μου οπτική γωνία. Ότι η ανθρωπότητα δείχνει πως έχει τάσεις αυτοκαταστροφής και ζει εδώ και 10 χρόνια περίπου, με την εκτόξευση των social media, μια εικονική πραγματικότητα, που με την εμφάνιση του ιού εκτροχιάστηκε. Της είπα ότι η άλλη επιλογή θα ήταν να αφηνόταν ο ιός να «καθαρίσει» όσους ανθρώπους στον πλανήτη θα μπορούσε χωρίς καμία παρέμβαση από τις κυβερνήσεις αλλά αυτό θα δημιουργούσε, λογικά, μεγάλες αντιδράσεις.

Λόγω του ότι εκείνη την ώρα έδυε ο ήλιος, περπάτησα 100 μέτρα πιο κάτω και παρακολούθησα το φρέσκο βούτηγμα αναλογιζόμενη τις απολαύσεις της ημέρας μέχρι εκείνη τη στιγμή. Οι απολαύσεις συνεχίστηκαν σε ένοχο βαθμό και στο καφενείο, όπου φάγαμε τόσο πολύ που δεν χώραγα στο παντελόνι μου στο τέλος. Σαλάτα με τυρί καθούρα, σαλάτα χωρίς τυρί, καλαμάκια σουβλάκι, πουγκιά ντομάτας, κεφτεδάκια.

Δεν γέμισαν όλα τα τραπεζάκια του καφενείου, όμως είχε αρκετό κόσμο ώστε να υπάρχει ατμόσφαιρα και παράλληλα έγκαιρη εξυπηρέτηση. Ρώτησα κι έμαθα πώς προέκυψε το όνομα του καφενείου. Ο θείος της μητέρας του νυν ιδιοκτήτη το ίδρυσε στα τέλη της δεκαετίας του ’50. Επειδή ήταν ανοικτόχρωμος και γαλανομάτης, έμοιαζε με Ρώσο οπότε το παρατσούκλι του ήταν «Τσάρος».

Ικανοποιημένες, αναχωρήσαμε στις 10:30μ, βάζοντας ραντεβού με το χωριό για το επόμενο πρωί που θα ανεβαίναμε με το πόδια από το Καραβόσταμο.

Τετάρτη, 12 Αυγούστου

Στις 7:30 ξεκινήσαμε το καλά σηματοδοτημένο μονοπάτι προς Αρέθουσα. Ο ήλιος δεν είχε πιάσει ακόμη την κοιλάδα κι αυτό μας επέτρεψε να περπατήσουμε για αρκετή ώρα σε σκιά. Για πρόγευμα είχα φάει 4 ντοματίνια (από αυτά που είχαμε αγοράσει στη Δάφνη), μερικά πολύσπορα κριτσίνια (από το φούρνο στην Ακαμάτρα) και ένα ποτήρι από τον κλειστό χυμό πορτοκάλι που είχαμε βρει στο ψυγείο της μεζονέτας. Δεν χρειαζόμουν κάτι άλλο μετά που είχαμε καταναλώσει και τον αγλέωρα το προηγούμενο βράδυ!

Εβδομηνταπέντε λεπτά αργότερα φτάσαμε στο χωριό, βαριανασαίνοντας από την ανηφόρα και τον ήλιο που μας είχε κτυπήσει πλέον κατακέφαλα. Η σκιά της πλατείας ήταν απαραίτητη για να πάρουμε μια ανάσα και λίγες γουλιές νερού προτού πάρουμε το παράλληλο μονοπάτι για να επιστρέψουμε στο Καραβόσταμο.

Πίσω στη μεζονέτα, φρεσκαριστήκαμε μετά από τον ιδρώτα που χύσαμε και φύγαμε προς Εύδηλο, με στόχο να κολυμπήσουμε στον ήρεμο κόλπο λίγο πριν το λιμάνι του οικισμού. Τελικά, για ακόμη μια φορά, είπαμε «Ιερό δαγκωτό!». Χαριτωμένη η παραλία Φλες αλλά τίποτα που να μας τρελάνει. Χωρίς σκιά, χωρίς παγκάκια.

Μετά από 1,5 ώρα ήμασταν στο λιμανάκι του Ευδήλου, όπου κάναμε τα απαραίτητα ψώνια (εγώ από φαρμακείο μια κρέμα για τις πληγές από τραυματισμούς, γδαρσίσματα και τσιμπήματα από κουνούπια και από βιβλιοπωλείο ένα μεγαλύτερο σημειωματάριο) και αφότου περάσαμε από το φούρνο για κάτι να στανιάρουμε, κάτσαμε στο λιμανάκι για καφέ. Κάπως αγενής η σερβιτόρα που πήρε την αργοπορημένη παραγγελία μου για ένα διπλό μέτριο καφέ, αλλά όταν αυτός έφτασε ήταν τελικά τετραπλός, σε ένα γεμάτο φλυτζάνι τσαγιού..

Επιστρέψαμε στο Καραβόσταμο για σιέστα και ξαναέφυγα μόνη μου για τον Εύδηλο στις 6:30, κάνοντας την απαραίτητη στάση για να απαθανατίσω το φοβερό χιούμορ αυτουνού που σκέφτηκε να γράψει «ΧΙΟΥΜΑΝ» πάνω από τη λέξη ΦΛΕΣ στην πινακίδα για την ομώνυμη παραλία.

Ανεβοκατέβηκα τα δρομάκια του Ευδήλου ψάχνοντας για φωτογενείς και ενδιαφέρουσες γωνίες και τελείωσα με μια ακριβή γεύση από παγωτό καϊμάκι και φυστίκι. Έφυγα προς Καραβόσταμο με στόχο να κάνω κάπου στάση για να δω τη δύση του ήλιου. Όπως κι έγινε, με ένα θέαμα φανταστικό και αξιομνημόνευτο, για μένα τουλάχιστον. Ο ήλιος είχε γύρω του, σαν στεφάνι, ένα αποκλειστικά δικό του σύννεφο την ώρα που βυθιζόταν στη θαλασσα (ο υπόλοιπος ουρανός ήταν καθαρός) και αυτό έδινε στο σύννεφο πολύ έντονα, πορφυρά χρώματα.

Η βραδιά συνεχίστηκε με δείπνο στο εστιατόριο Μαντουβάλα, ακριβώς πάνω από το κύμα στην είσοδο του λιμανιού του Καραβόσταμου. Σουπιές κρασάτες, γαύρος ψητός, σαλάτα, φάβα και σουφικό, την Ικαριώτικη εκδοχή του μπριάμ, που δεν με εντυπωσίασε γιατί ήταν ένα ασαφές μείγμα λαχανικών γεμάτο κρεμμύδια.

Το ζευγάρι που μας πέτυχε για hitchhiking πίσω στο Καραβόσταμο από τον Εύδηλο το μεσημέρι, ο Ισραηλινός Τομ και η Ιταλίδα Κάτια (μένουν και οι δύο στο Βερολίνο) ήρθαν επίσης στην ταβέρνα και ανταλλάξαμε εισηγήσεις για τις μέρες διαμονής που μας έμεναν. Η Κάτια πρότεινε την παραλία Πριόνι μεταξύ του Αγίου Κήρυκου και των Θερμών. Είπα ότι θα την τσεκάρουμε, παρόλο που ήξερα ότι θα έπρεπε να είναι σούπερ εντυπωσιακή για να ξεπεράσει το Ιερό.

Η άλλη συνομιλία που είχαμε στην ταβέρνα ήταν με μια νεαρή Ροδίτισσα, που έχει παππούδες στην Ικαρία και την επισκέπτεται κάθε καλοκαίρι. Δήλωσε ενθουσιασμένη με το νησί και μας εξήγησε ότι συμβαίνει η θάλασσα να είναι «με καλοσύνη», ήρεμη δηλαδή. Η συνομιλία ξεκίνησε όταν γύρισα προς την κοπελιά και τη ρώτησα αν η θάλασσα είναι πάντα τόσο ταραγμένη.

Η Θεοδοσία δεν είχε δυνάμεις για παρατήρηση των Περσείδων όταν φύγαμε από την ταβέρνα και έτσι, αφού διαβουλεύθηκα με τον εαυτό μου για τις δικές μου ορέξεις, έφυγα προς ανατολάς,

με στόχο να βρω ένα σκοτεινό σημείο κάπου ψηλότερα από την ακτή. Οδήγησα στο ύψωμα προς το χωριό Γέροντος και αφότου άφησα το ενοικιαζόμενο Playmobil (έτσι το ονομάσαμε) στο πλάι του δρόμου, στάθηκα σε σημείο όπου η βλάστηση κάλυπτε τα φώτα από την ακτογραμμή. Κάποιες φορές ξάπλωσα απευθείας στην άσφαλτο για να ξεκουράσω το σβέρκο μου που ήταν γυρισμένο προς τα πίσω για να βλέπω τους μετεωρίτες που αυτοκτονούσαν μπαίνοντας στην ατμόσφαιρα της γης.

Μπόρεσα να δω αρκετούς και κάποιοι είχαν εμφανή και μακριά ουρά. Οι φυσικοί ήχοι από νυκτερινά πετούμενα μου κράτησαν παρέα και διακόπτονταν σποραδικά από μηχανάκια και αυτοκίνητα που μετακινούνταν από και προς τα σπίτια πιο πάνω στο λόφο.

Πέμπτη, 13 Αυγούστου

Έμεινα στο σκοτάδι μέχρι τις 1 τα μεσάνυχτα και επέστρεψα στο Καραβόσταμο. Το φεγγάρι δεν ανέβηκε αρκετά ψηλά για να φανεί πίσω από το λόφο απέναντι από εκεί που στεκόμουν. Μάλλον επειδή το φως που έβλεπα να φέγγει πίσω από το λόφο ΔΕΝ ήταν το φεγγάρι αλλά η πυρκαγιά που έκαιγε πάνω από το Μονοκάμπι, λίγο πιο ανατολικά από το Καραβόσταμο, από πριν τις 11 το βράδυ. Ιδέα δεν είχαμε!

Για την πυρκαγιά έμαθα από την ιδιοκτήτρια του Despina Rooms, καθώς όταν επέστρεψα στη μεζονέτα ρώτησα την ίδια και μια άλλη ένοικο αν είδαν τα πεφταστέρια κι αυτές μου είπαν για τη φωτιά. Η οποία ήταν ορατή από τον Εύδηλο, σύμφωνα με το σχετικό ρεπορτάζ που βρήκα στην ikaria-ki.gr.

Τα μαχητικά αεροπλάνα των πρώτων ημερών αντικαταστάθηκαν στον ουρανό της Ικαρίας από πτητικά μέσα κατάσβεσης της πυρκαγιάς, από το πρώτο φως της ημέρας. Λόγω δυνατών, βόρειων ανέμων, το ενδεχόμενο η φωτιά να περνούσε την κορυφογραμμή από το βορρά προς το νότο ήταν μεγάλο κι έτσι εκκενώθηκαν προληπτικά κάποια χωριά. Το 1993 η Ικαρία θρήνησε νεκρούς από φωτιά καθώς τα πτητικά μέσα δεν εστάληκαν ποτέ από την Αθήνα. Υπάρχει και σχετικό μνημείο για όσους πέθαναν, στην περιοχή του χωριού Μαυράτο.

Αφότου έκανα ένα γοργό ανεβοκατέβασμα στα δρομάκια του Καραβόσταμου, με πρώτη στάση στο φούρνο για ένα κομμάτι σπανακόπιτα και δεύτερη στάση για να περιεργαστώ την κατασκευή-βάρκα που είχα δει από το προηγούμενο βράδυ στο περβάζι ενός παραθύρου λίγο πιο κάτω (ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, προφανώς με εμπειρία από βάρκες, μου εξήγησε ότι έβαλε σκοινιά στην κατασκευή για να κινείται όπως ένα κανονικό καράβι και ότι το καραβόπανο ήταν φτιαγμένο από άσπρη κολλητική ταινία), επέστρεψα στο δωμάτιο. Στις 11:45 αναχωρήσαμε προς τον Άγιο Κήρυκο. Θα παίρναμε τον παραλιακό δρόμο που θα μας έδινε οπτική επαφή με τις προσπάθειες κατάσβεσης της πυρκαγιάς.

Όντως, βιώσαμε τη συλλογή και ρίψη νερού από 2 ελικόπτερα, μια επίπονη διαδικασία, αν σκεφτεί κανείς το χρόνο που χρειάζεται. Η περιοχή που καιγόταν είχε πλούσια βλάστηση, χαμηλού – μέτριου αναστήματος και ζωντανό πράσινο χρώμα. Όταν στρίψαμε ανάμεσα στις ανεμογεννήτριες και πιάσαμε τη νότια πλευρά της οροσειράς, ειδικά κοντά στο Μαυράτο, ακριβώς κάτω από τις κεραίες που η φωτιά απειλούσε, τα ρουθούνια μας έπιασαν το λόγο που η εκκένωση του χωριού ήταν επιβεβλημένη: η στάχτη στην ατμόσφαιρα.

Ο άνεμος φυσούσε δαιμονισμένα, δημιουργώντας κύματα από την ακτή μέχρι βαθιά στη θάλασσα. «Εγώ θα πάω για κολύμπι στο Ιερό», δήλωσα, «και θέλω να δοκιμάσω και το Αθάνατο Νερό για τις πληγές μου».

Το ενδιαφέρον μας για την κατάσταση της πυρκαγιάς και τις αντιδράσεις των Ικαριωτών για αυτήν εκδηλώθηκε είτε με ερωτήσεις που κάναμε άμεσα είτε με το να έχουμε τα αυτιά μας ανοικτά όταν ακούγαμε να τη συζητούν. Η κοπελιά στην είσοδο του ιδιωτικού χώρου στάθμευσης στον Άγιο Κήρυκο μας είπε ότι η στάχτη κατέβαινε με τους αέρηδες μέχρι τον οικισμό και η ίδια φορούσε τη μάσκα της γιατί δεν άντεχε να την αναπνέει.

Το καφέ Αμπάριζα ήταν γεμάτο (τα εξωτερικά τραπεζάκια τουλάχιστον), έτσι καθήσαμε στο απέναντι καφέ Σουλατσό, κάτω από την ίδια «σκεπή», μια πλούσια φούξια βουκεμβίλια. Η Θεοδοσία έφυγε κάποια στιγμή για να επισκεφθεί το Αρχαιολογικό Μουσείο κι εγώ κάθησα για σημειώσεις και γιατί έτσι κι αλλιώς ο τετραπλός μέτριος καφές που μου έφεραν (κι αυτός σε γεμάτο φλυτζάνι τσαγιού) ήθελε το χρόνο του!

Η περιδιάβαση στα στενά του Αγίου Κήρυκου με οδήγησε σε τέσσερα μαγαζάκια με τοπικές χειροτεχνίες και δεν αντιστάθηκα στο να προσθέσω δύο ακόμη καράβια στη συλλογή μου, το ένα από

πεπιεσμένο χαρτί (papier mâché) και το άλλο με σκελετό από ξύλο και πανί από ρυζόχαρτο στο οποίο ήταν ζωγραφισμένη μια γοργόνα. Δεν αποκλείεται να έχω ξεπεράσει πλέον τα 65 κομμάτια στη συλλογή! Έκανα στάση για να θαυμάσω και τις ιδιαίτερες ζωγραφιές στο ατελιέ της κας Rudy Ζαχαρία, σε κομμάτια από μάρμαρο και γρανίτη.

Στα στενά του Αγίου έδωσα πάνω στην 4χρονη, γλυκύτατη Εμμανουέλα, με τα πρασινογάλανα μάτια, που καθόταν μόνη της σε κάποια σκαλιά, έχοντας δίπλα της μικρά, τετράγωνα φύλλα από άσπρο χαρτί και διάφορα στυλό και μαρκαδόρους. Τη ρώτησα τί έκανε μόνη της εκεί και τί ζωγράφιζε. Μου έδειξε ένα σχέδιο που έμοιαζε με πεταλούδα. Είπε ότι περίμενε τη φίλη της τη Θέμη. Της πρότεινα να φωνάξω «Πού είσαι Θέμη; Η Εμμανουέλα σε περιμένει!» και δέχθηκε.

Έβαλα εγώ τη φωνή αλλά η φίλη της δεν εμφανίστηκε, παρά μόνο κάποια λεπτά αργότερα με ένα άλλο κοριτσάκι. Στο μεσοδιάστημα ζωγράφισα (λάθος, αντέγραψα από φωτογραφία) για την Εμμανουέλα το en face σχέδιο μιας βάρκας που είχα δει σε ένα τοίχο σπιτιού στην Αρέθουσα.

Αφότου εντοπίσαμε το ταβερνάκι στο οποίο θα επιστρέφαμε για δείπνο, φύγαμε για το παλιό μας λημέρι, τα Drakano Rooms. Πάνω από την περιοχή του Φάρου, τα ελικόπτερα συνέχιζαν να πηγαινοέρχονται για κατάσβεση της πυρκαγιάς στο Μονοκάμπι.

Στις 6:15μμ πήγαμε για «προσκύνημα» στο Ιερό. Η θάλασσα ήταν ανήσυχη (σε σχέση με το πώς ήταν στις 8 Αυγούστου), όμως φροντίσαμε να μπούμε έστω για λίγο. Την ώρα που πλησίαζε το ηλιοβασίλεμα, βάλαμε κλειστά παπούτσια και περπατήσαμε πάνω στο μονοπάτι προς το Δράκανο, ώσπου βρήκαμε δύο βολικές πέτρες και καθίσαμε για να απολαύσουμε το θέαμα.

Ποια είναι η αξία ενός ηλιοβασιλέματος; Το ότι κάθε μέρα εκδηλώνεται μπροστά μας ένα φυσικό φαινόμενο με ωραία χρώματα και κάθε φορά η εκδοχή αυτού του φυσικού πίνακα μπορεί να είναι διαφορετική; Το ότι συμβολίζει το επερχόμενο κλείσιμο μιας μέρας που μπορεί να ήταν δύσκολη, διασκεδαστική, περιπετειώδης ή ανιαρή; Το ότι μας βάζει, αν θέλουμε, στη διαδικασία απολογισμού και αναστοχασμού για το πώς πήγε η μέρα; Και αν είναι τόσο σημαντικό, γιατί το αναζητάμε κυρίως όταν είμαστε σε διάθεση και φάση διακοπών και όχι κάθε μέρα; Έχει την ίδια αξία η ανατολή του ήλιου ή η εμφάνιση της πανσελήνου;

Ο ήλιος φαινόταν να έχει κάθετα, ίσια πλευρά καθώς έπεφτε στο νερό, ενώ ο συνδυασμός της βλάστησης, των ιδιαίτερων άσπρων πετρωμάτων και των ψηλών κυμάτων έκανε την εικόνα μπροστά μας πολύ ωραία. Ό,τι θέλουν ας μου πουν για το ηλιοβασίλεμα από την παραλία του Να. *Ιερό δαγκωτό!!!*

Όπως είχαμε προγραμματίσει, για δείπνο πήγαμε στον Άγιο Κήρυκο και στην ταβέρνα Το Τζιβαέρι, όπου μας σέρβιρε, όπως ανακαλύψαμε λόγω φυσικής ομοιότητας, η αδελφή της οικοδέσποινας που είχαμε στο Καραβόσταμο. Μικρός ο κόσμος!

Στην επιστροφή στο Φάρο, πιάσαμε το χωματόδρομο προς τον Πύργο Δράκανο. Κάτω από το σκοτεινό ουρανό, αναζητήσαμε να δούμε πεφταστέρια ˙τα μάτια μου έπιασαν τουλάχιστον τέσσερα στα 15 λεπτά που βλέπαμε προς τα πάνω.

Κάνε ένα ταξίδι μαζί μου ...

Παρασκευή, 14 Αυγούστου

Με τους βόρειους ανέμους να φυσάνε ακόμη λυσσασμένα, καταλάβαμε ότι οι πρωϊνές πτήσεις των πυροσβεστικών ελικοπτέρων, για αποφυγή αναζωπύρωσης της φωτιάς, ήταν επιβεβλημένες. Το ρολόι έδειχνε 8πμ όταν φύγαμε από το δωμάτιο προς το χωριό Καταφύγι, όπου η Θεοδοσία ήθελε να περπατήσει στο μονοπάτι προς το Μαυράτο. Τελικά περπάτησε από το Μαυράτο προς το Καψαλινό Κάστρο, λίγο κάτω από την κορυφογραμμή του Αθέρα, ενώ εγώ επιχείρησα να καλύψω τα δικά μου «leftovers».

Περίεργη για το ιαματικό Αθάνατο Νερό, οδήγησα προς το Ξυλοσύρτη, με στόχο να βρω το σημείο όπου αναβλύζει. Μια μεσήλικη γυναίκα που ρώτησα όταν μπήκα στο χωριό μου είπε ότι έπρεπε να εντοπίσω ένα χωματόδρομο και να περπατήσω προς την παραλία για να βρω το σωλήνα από όπου εξέρχεται. Προσπάθησα να βρω το χωματόδρομο, χωρίς επιτυχία. «Εντάξει, ας μην το παρακάνουμε, θα μείνω με την κρέμα που αγόρασα από το φαρμακείο για τις πληγές μου!», σκέφτηκα και έφυγα πάλι προς Άγιο Κήρυκο.

Μετά από αυτή την αποτυχημένη αποστολή, συνέχισα για τον οικισμό Θερμά, για να ικανοποιήσω την περιέργεια μου για το πώς μοιάζει. Μπα, nothing to write home about! Κυρίως ενοικιαζόμενα δωμάτια, μάλλον για όσους θέλουν να επισκεφθούν τα ιαματικά λουτρά της περιοχής. Μπαίνοντας στον οικισμό, άρχισα να παρατηρώ περισσότερο αυτό που η Θεοδοσία είχε εντοπίσει νωρίτερα˙ ότι αρκετοί κάτοικοι του νησιού οδηγούν παλιά αυτοκίνητα (είτε παλιά μοντέλα, είτε με ατέλειες) που στην Κύπρο συνήθως βλέπει κανείς να οδηγούνται από άτομα με μεταναστευτικό υπόβαθρο ή/και χαμηλό οικονομικό στάτους.

Έκατσα να δω την ανεμοδαρμένη θάλασσα στο λιμανάκι, χλαπακιάζοντας παράλληλα ένα κομμάτι μανιταρόπιτα από το φούρνο του οικισμού. Δεν κάθησα για πολλή ώρα. Στις 10πμ παρέλαβα τη Θεοδοσία από τον κύριο δρόμο του Μαυράτο και κινηθήκαμε προς Ιερό για μια τελευταία βουτιά. Το Ιερό δεν μας ήθελε, όμως. Η θάλασσα ήταν ακριβώς το αντίθετο του «με καλοσύνη» κι έτσι πήγαμε για το τελευταίο κολύμπι και τον τελευταίο καφέ αυτού του ταξιδιού στην παραλία του Φάρου όπου το νερό ήταν σημαντικά πιο ήρεμο.

Στις 1:30 παραδώσαμε το σκουριασμένο Playmobil στο μικροσκοπικό αεροδρόμιο της Ικαρίας και μια ώρα αργότερα αναχωρήσαμε για Αθήνα. Από το παράθυρο του ελικοφόρου φάνηκε η καμένη περιοχή που άφησε πίσω της η πυρκαγιά. Πώς προκλήθηκε όλο αυτό; Φαίνεται από την προσπάθεια μεταφοράς ενός μελισσιού, όπου το καπνιστήρι που χρησιμοποιείται για να ζαλιστούν οι μέλισσες αφέθηκε χωρίς επιτήρηση. Ποια «τιμωρία» θα ήταν άραγε αρκετή για την πρόκληση τόσης ζημιάς και τόσης αναστάτωσης;

Στην απέναντι σειρά στο αεροπλάνο καθότανε ο μικρούλης Χρήστος, που έπαιζε ήσυχα με το πυροσβεστικό του όχημα. Καμία σχέση με το αγενές Κυπριόπουλο που καθότανε πίσω μου στη πτήση από τη Λάρνακα για Αθήνα. Ένιωσα παράξενα που δεν μπορούσα να του μιλήσω άνετα, καθώς φορούσα τη μάσκα και το ελικοφόρο έκανε πολύ θόρυβο, και μετανιωμένη που αυτή τη φορά δεν είχα μαζί μου αυτοκόλλητα για τα παιδιά που συναντούσα.

Ενώ λογάριαζα να αφήσω το σακίδιό μου στη φύλαξη αποσκευών στο Ελευθέριος Βενιζέλος και να εκμεταλλευτώ τις πέντε ώρες αναμονής για να κάνω μια βόλτα στο κέντρο της Αθήνας, ο υπάλληλος της φύλαξης αποσκευών με αποθάρρυνε λόγω της πολυκοσμίας που υπήρχε στα μέσα μεταφοράς και στο κέντρο της πόλης. Κι έτσι σκότωσα τον κενό χρόνο καθισμένη στο εξωτερικό διάζωμα του επιπέδου αναχωρήσεων ή μέσα τρώγοντας τορτίγιες με σολωμό στου Γρηγόρη ή περιδιαβάζοντας τις εκθέσεις αρχαίων ευρημάτων της περιοχής από το Αρχαιολογικό Μουσείο και παιχνιδιών από όλο τον κόσμο από το Μουσείο Μπενάκη. Το απόκομμα περιοδικού που είχα κρατήσει για τα κρυμμένα σημεία στην Αθήνα το είχα στείλει στην Κύπρο με τη Θεοδοσία, μέσα στο μικρό μου σακίδιο, οπότε δεν το είχα ούτε αυτό.

Η πτήση για τη Λάρνακα ήταν ήσυχη και η αναμονή για τη διενέργεια του τεστ κορωνοϊού αρκετά χρονοβόρα. Είχε προηγηθεί η προσγείωση 4 άλλων πτήσεων από Αθήνα και είχαν διεκπεραιωθεί οι δύο από αυτές, όπως μας ενημέρωσε η υπάλληλος που μας συνόδεψε στην αίθουσα αναμονής, όταν εγώ της έθεσα δημοσίως το ερώτημα «Μπορείτε να μας πείτε τι θα γίνει;» Τα μερικά δευτερόλεπτα που διαρκεί το τεστ με έκαναν να διερωτηθώ γιατί ακριβώς κοστίζει 60 ευρώ η διενέργειά του. Ήμουν ανήσυχη ότι το τεστ θα ήταν δύσκολο αλλά τελικά τη μεγαλύτερη δυσφορία στο αεροδρόμιο μου την προκάλεσε η αφιλόξενη αίθουσα αφίξεων, όπου έπρεπε να περιμένω από τις 1 μέχρι τις 4 το πρωί για το λεωφορείο της Καπνός προς Λευκωσία. Οι άβολες μεταλλικές καρέκλες, η χαμηλή θερμοκρασία της αίθουσας και η απουσία πόσιμου νερού κάνουν τη συγκεκριμένη αίθουσα εντελώς μη-φιλική προς τους χρήστες που αναγκάζονται να παραμείνουν εκεί τα χαράματα.

Φτάνοντας στη Λευκωσία, η εξωτερική θερμοκρασία ήταν πολύ πιο άνετη σε σχέση με την υγρασία που με είχε κάνει μούσκεμα μια εβδομάδα νωρίτερα. Την ώρα που έφτανα σπίτι με τα πόδια στις 5πμ, αντιλήφθηκα με ευχαρίστηση κάτι που δεν θα περίμενα ποτέ να δω τέτοια εποχή του χρόνου: τον αγαπημένο μου αστερισμό Ωρίωνα, να λάμπει χαμηλά στον ανατολικό ουρανό.

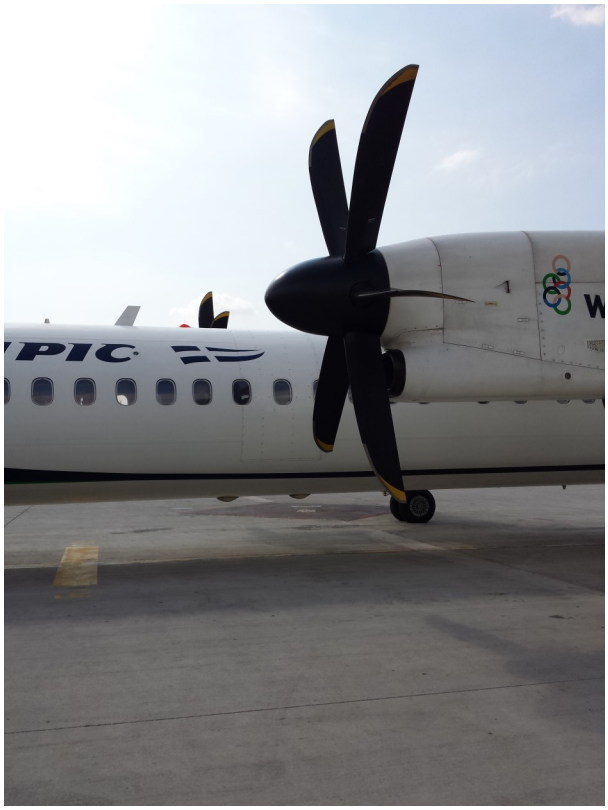

Απολογισμός

Αν μου έλειψε κάτι από αυτή τη γεμάτη από συγκινήσεις εβδομάδα στην Ικαρία είναι τα πολιτιστικά δρώμενα. Όχι τα πανηγύρια ˙η ιδέα του να χορεύω σε λαϊκή μουσική και να πίνω/τρώω όλη νύχτα δεν με ενθουσιάζει (σαν Πολωνικός γάμος μου ακούγεται!), αλλά από αφίσες στα διάφορα μέρη που επισκεφθήκαμε φαίνεται ότι υπήρχαν εκδηλώσεις με ζωντανή μουσική ή προβολές ταινιών ή εκθέσεις τέχνης κι εμείς δεν τις πετυχαίναμε.

Στις έντονες συγκινήσεις περιλαμβάνονται το καλό φαγητό (όλες οι εισηγήσεις που βρήκα σε άρθρο ταξιδιωτικού περιοδικού για τις γεύσεις της Ικαρίας ήταν πολύ καλές), το φαράγγι του ποταμού Χάλαρη (ειδικά το πάνω μέρος με τις βάθρες), το χωριό Αρέθουσα και το μοναδικό καφενείο στην πλατεία (με τις εξαιρετικές μουσικές επιλογές της Όλγας), η παραλία Ιερό (ακόμη και με φουρτουνιασμένη θάλασσα), τα ζεστά, θειώδη νερά μέσα στη θάλασσα στα Θερμά Λευκάδας, η αίσθηση του ανέμου στην κορυφογραμμή και το τι κάνει αυτό στα δέντρα που γέρνουν προς τη μια πλευρά, τα φρούτα που βρίσκαμε και καταναλώναμε ελεύθερα.

Οι δημοφιλείς παραλίες Μεσακτή και Λιβάδι, μεταξύ των οικισμών Γιαλισκάρι και Αρμενιστής, δεν μου έκαναν καμία εντύπωση ˙μόνο το πευκόδασος πάνω από τη Μεσακτή ως ένα μέρος για κρέμμασμα αιώρας. Αντιθέτως, εκτιμήσαμε την ησυχία με το λιγοστό κόσμο και το ότι υπήρχαν βολικά, δωρεάν παγκάκια και όχι ενοικιαζόμενα κρεβατάκια θαλάσσης στις παραλίες που μας άρεσαν.

Το ότι βρήκαμε δωρεάν, πόσιμο νερό και γεμίζαμε τα μπουκάλια μας στο Γιαλισκάρι, το Καραβόσταμο και την Αρέθουσα ήταν επίσης στα θετικά αυτού του ταξιδιού.

Η περιορισμένη τροχαία κίνηση στο νησί βοήθησε για την αυτοπεποίθησή μας ως οδηγοί αριστεροτίμονου οχήματος στους στενούς, με πολλές στροφές και συχνά κακής ποιότητας δρόμους. Χωρίς το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητο, θα ήταν δύσκολο να κάνουμε τις εξερευνήσεις και τις μετακινήσεις που κάναμε, οπότε ακόμη κι αν κάποιος επιλέξει να κατασκηνώσει ελεύθερα σε κάποιο ήσυχο μέρος, η πρόσβαση σε ιδιωτικό μέσο μεταφοράς θα είναι μάλλον απαραίτητη.

Οι άνθρωποι που γνωρίσαμε, οι πλείστοι φιλικοί, ήρεμοι και φιλόξενοι, μας έκαναν επίσης πολύ καλή εντύπωση. Μπορώ να καταλάβω γιατί η Ικαρία είναι το «νησί της καρδιάς» τους για όσους την έχουν αγαπήσει!